

de set en set

MARTÍ AYATS

Contradicció

Les contradiccions tenen mala fama. Sonen a taca. Quan parlem d'algú que ha incorregut en contradiccions, ho fem com si fos algú que ha perdut valor, com si de cop passés de ser un cacau de qualitat a ser un simple succedani. Hi ha gent que viu fixada, obsessionada a no caure en la contradicció. Tant que abans de fer cada pas repassa tots els que ha deixat enrere. Ho fan com si mantenir sempre les mateixes idees, la mateixa direcció, com si preservar-nos immutables en el credo d'una determinada essència, fos una ortodòxia a la qual no tenim dret a renunciar. Però fins i tot qui busca aquest purisme veurà, si fa un repàs al seu trajecte vital, que hi ha diferències o una clara confrontació, fins i tots, entre el que pen-

“ La contradicció forma part de la vida. Potser la tenim tan assenyalada perquè el que ens costa és admetre aquest fet

sava i el que feia ja no fa deu anys, sinó fins i tot un any enrere, i com actua o argumenta en el present. I això només significa que, sense abandonar els eixos argumentals de la nostra existència, hem fet un exercici d'adaptació en funció d'un canvi de context, per la irrupció d'uns elements que facin canviar les circumstàncies, com potser, per exemple, l'amor. La contradicció forma part de la vida. Potser la tenim tan assenyalada precisament perquè el que ens costa és admetre aquest fet, que és com admetre que després de la vida ve la mort, o que la felicitat no és eterna, sinó que s'alterna amb episodis d'infelicitat o de melangia. Potser és aquesta incapacitat d'assimilació, la que ens fa fugir de la contradicció, un element que pot ser un indicador útil d'un procés de maduració, sempre que sorgeixi d'una reflexió, d'una reevaluació dels objectius i una reformulació del pensament en funció dels coneixements, les destreses i les habilitats que hem anat adquirint. Si estan forjades des del raonament, no des de la vacuïtat, les contradiccions poden arribar a ser beneficioses.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

L'Agustina Rexach, cent anys

● Avui, per a mi i per a alguns gironins amics de l'escriptora i poetessa gironina Agustina Rexach Olivari és un dia trist. L'estimada Agustina ens va deixar l'abril del 2009, i si no hagués estat així, avui, 5 de juliol, hauria fet cent anys. Els que vam tenir tracte amb ella els últims temps sabíem de la il·lusió amb què esperava aquesta data. Era una persona tan vital i plena d'il·lusions, que el que em va arribar a transmetre amb les seves ganes de viure, penso que no li ho podré agrair mai. Si hagués pogut celebrar aquests cent anys, molts gironins s'hi hagués sin adherit. És bonic, quan una persona de 99 anys el primer que fa quan es lleva és pensar en tu i et truca per desitjar-te que tinguis un bon dia (més ben dit, que tinguem, ja que no es descurava mai d'en Raimon) i el mateix passava al vespre. D'aquest dia a dia amb l'Agustina tan intens que vaig tenir, també m'han quedat unes llavors que han germinat amb amistat, encara que sigui per via telefònica o per carta. L'Anita, la seva germana, que no coneixia i que viu a Barcelona; la Joana, que l'Agustina esperava amb tant de deliri perquè li passés el seu darrer llibre a net; l'amic Matas, que anava a fer-li companyia; en Toni, per qui l'Agustina es preocupava...

Vull pensar que el que va escriure l'Agustina, la manera com destil·lava els seus poemes i com descriu la seva estimació per Girona, portaran algun dia la institució a la qual correspongui a posar el seu nom en algun indret de la ciutat on va obrir el ulls l'any 1910 mirant al Pont de Pedra i on quasi cent

«Festa italiana» a Palamós

● Els pobles, generalment, perden la memòria. Tot i que els estudiants de la carrera militar que han vingut amb l'*Amerigo Vespucci* i temps enrere amb el *Palinuro* no en tenen cap culpa, antecessors seus que formaven part del mateix exèrcit bombardejaren de manera reiterada Palamós i causaren víctimes civils i abundants danys militars. Es pot argumentar que els manava Mussolini, un dictador, i que ara Itàlia té un règim democràtic. Tant li fa. L'exèrcit italià no va ser desmantellat després de la guerra mundial, i el militar que manava els avions que van bombardejar Palamós, Barcelona, Tarragona i Granollers –gran massacre en dia de mercat– després del 1945 va continuar en l'exèrcit i l'ascendiren per mèrits reconeguts. Va morir en accident de trànsit. Albert Vilar, autor del reportatge publicat dilluns passat, és un bon historiador i coneix bé els entrellats de la Guerra Civil a la nostra comarca. Per això em sobta que parli de «festa italiana» quan els comandaments d'aquestes naus no han demanat disculpes. / EVARIST PUIG DUNJÓ. Palamós (Baix Empordà).

anys després els va tancar mirant al mateix indret.

Agustina, des d'aquest lloc tan privilegiat on tinc la seguretat que ets avui, felicitats! / M. CARMÉ RIBAS I MORA. Filla d'en Joan i la Pilar, fundadors de la desapareguda Granja Mora. Girona.

De l'orgull a la vergonya

● Des del 1969, el 28 de juny se celebra el dia de l'orgull gai. Des d'aleshores s'ha fet molt bona feina per arribar a l'acceptació del col·lectiu, però ara ja estem pixant fora de test. La lluita que va començar amb l'única idea d'aconseguir normalitzar la situació d'un col·lectiu desfavorit s'ha convertit en una desfilada amb calçotets i plomes de color rosa pels carrers. Una de les novetats d'aquest any és l'elecció de Mr. Gai Girona. Amb l'aparició d'aquest concurs es fa un pas enrere en el camí cap a l'acceptació que s'afegeix al que ja es va fer amb l'aparició dels jocs olímpics per a gais. Plantejem-nos si aquesta autoexclusió farà reflexionar la

societat i permetrà arribar a l'acceptació; potser anem pel camí errat, ja que quan l'orgull es converteix en vergonya aliena, malament! / SERGI MIQUEL VALENTÍ I BERTA PEYRECAVE LLEIXÀ. Llagostera (Gironès).

A les famílies Joals, Garcia i Fusté

● Benvolguts pares, com a filla que sóc i com a mare, i pensant en els vostres fills, sento la necessitat de transmetre el meu sentiment d'admiració per tot l'esforç, per la lluita, per la dedicació amb la qual heu intentat complir la vostra promesa: que es fes justícia en el vostre cas. D'entrada, semblava una empresa fàcil, ja que totes les proves us eren favorables. Ara bé, quan hi ha tanta manipulació i tants interessos, les coses canvien, i, malauradament, no ha estat així. Estic convençuda, però, que un dia tindreu allò que tots volem, i ho aconseguireu, amb el vostre esforç i constància, perquè aquesta ha de ser una victòria de tots els pares, de tots els fills, de la societat, que no podem per-

metre que guanyin les mentides que busquen la impunitat. D'altra banda, us voldria donar les gràcies, a vosaltres, pares, per l'exemple que sou amb la vostra constància, amb la vostra paciència, per l'espera incomprendible d'una justícia que arriba tard, molt tard, i de quina manera! Però vosaltres mai no heu deixat de lluitar per fer complir la llei, per defensar fins a l'infinit l'honor dels vostres fills. A vosaltres, estimats pares, moltes gràcies per l'exemple que sou. / ANTONIA CACHINERO. Riudarenes (Selva).

Per a tu, Laura

● Aquest és un homenatge a tots els que creuen que la vida és per viure-la intensament. Per als que persegueixen els seus somnis a pesar de les circumstàncies adverses, de l'opinió negativa dels altres, dels entrebancs, de les dificultats. Aquest és un homenatge a la Laura, que amb tot just 20 anys està a punt de complir el somni de la seva vida... deixar-ho tot per viatjar a l'Amèrica del Sud. Aquest és un agraïment a la meua filla, que amb el seu exemple m'ha ensenyat tenacitat, valentia, fe i força interior per creure en mi mateixa. Perquè amb la seva sensibilitat m'ha ensenyat a obrir el cor; amb la seva sinceritat, a expressar-me sense pors; amb la seva fe, a lluitar pels meus somnis. Quan fa dos anys l'arribada d'un huracà va truncar el seu viatge, es va eixugar les llàgrimes i va tornar a construir el seu somni. Ha estat fidel a si mateixa; s'ha preparat, ha treballat, ha lluitat per poder complir la seva promesa. Et desitjo, estimada filla, un feliç viatge cap al teu somni, cap a la teva vida. / MARIA DOLORS SALA I LLEAL. Vilablareix (Gironès).

en sisif | JORDI SOLER

